

“L’ambició sense fre dels 60 s’assembla a la dels anys de la bombolla”

Xavier Vernetta (Barcelona, 1956), autor de les novel·les *Parlem d’amor* i *Dies de pluja*, i també d’obres de teatre, còmics i novel·les juvenils, publica a Proa *País de llops*, premi Lleida de novel·la d’ajut a la creació literària.

—Per què situeu la novel·la al 1964?

—Podria ser el 63 o el 65. Posats a fer una novel·la que parla de l’època franquista no la volia fer de la postguerra, sinó de quan comença un cicle de prosperitat. D’una altra banda, com que hi parlo de l’ambició, també m’interessava fer un paral·lelisme entre aquells anys i els de la prosperitat de la bombolla immobiliària, perquè tenen punts en comú.

—Per exemple, quins?

—En moments que hi ha esquerdes a la societat, que es diuen corrupció, dictadures, amiguisme o nepotisme, la gent d’ambició desmesurada se sent immune. Va passar els 60 i ara. El franquisme crea la cultura de l’ambició sense límits, de la impunitat. La democràcia hi posa fre, però la inèrcia continua, com demostra el cas *Millet*, o això que ha passat a València i Mallorca.

—Aquests anys encara us permeten de parlar de misèria. Molta gent viu encara en la pobresa.

—Al costat del barraquisme hi ha gent que fa grans fortunes. A banda, crec que quan es parla del passat sempre s’ha de fer en clau de present, en clau intemporal. És important que el lector hi vegi la societat dels 60, però també la de l’inici del segle XXI. Perquè, si no, parles d’una cosa que no té vigència. El paral·lelisme entre les dues èpoques és una coincidència buscada que tothom reconeixerà.

—Els personatges tenen un pes biogràfic molt fort, una relació molt activa amb la seva època. No incidiu tant en les peculiaritats personals, i de caràcter.

—He volgut jugar amb el lector en el sentit que li dono moltes informacions sobre els personatges, sense definir-los, i deixo que el lector acabi veient com són. D’una altra banda, ho porta molt l’època. Ara tots tenim en general una història pacífica i tranquil·la, però els anys 60 la gent de certa edat entroncava amb la guerra i la postguerra, amb situacions molt conflictives, i evidentment, algun paper hi havien fet.

Xavier Vernetta publica la novel·la *País de llops*, a l’editorial Proa.

—Heu de retratar la Barcelona de l’època amb fidelitat, però sense ofegar la trama.

—Efectivament. Barcelona és el teló de fons, no la protagonista. Però hi ha un retrat urbà. Hi descriu una Barcelona grisa però a la vegada amb espurnes d’alegria, que és allò que ha estat sempre la ciutat. La misèria i la prosperitat. I en procés de renovació. És una ciutat que no s’ha aturat mai.

—Plana per damunt de tot, fins i tot de les relacions personals, sentimentals, el cinisme. Els diàlegs dels amants, joves o adults, són freds.

—Més que amb fredor, és la manera de funcionar de la burgesia en general i la d’aquest país en particular. Sota una capa d’hipocresia exquisida pot haver-hi de tot, com les relacions amoroses on no entra gens la qüestió afectiva. I també l’enveja, una gran pulsio econòmica, voler tenir allò que té l’altre, i això tant pot ser la propietat com la dona. Els personatges de la novel·la volen tenir el

poder i el volen exercir d’una manera absoluta, més enllà de la racionalitat humana, de vegades.

—Hi ha molts narradors, punts de vista diferents, i transcripció de textos, de documents públics o confidencials.

—És la manera com nosaltres, avui dia, ens enfrontem a la realitat, un mar d’informació on hem de pescar les coses que ens interessin. Vaig pensar que el procediment no seria estrany al lector. Interpretem la realitat a base de processar la informació, d’interioritzar-la i reelaborar-la. Això dóna a la novel·la una natura una mica orgànica. Cada lector pot fer-la seva.

—Cal, però, que el lector no s’hi ofegui, en aquesta mar.

—No oblidem que és una novel·la de personatges. Hi ha un argument, una temàtica —l’ambició—, però els presento com a persones, com a individus complexos, contradictoris, amb maneres de fer particulars. Com tothom, vaja. Els fets són evidents, però costa d’entendre’n les motivacions. M’he preguntat per què la gent actua com actua, cosa que a vegades ells mateixos no saben. En tot personatge hi ha un pensament racional però també un impuls, i els impulsos són interessants, fan que els personatges tinguin vida.

Lluís Bonada